

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 304/2011-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. októbra 2011 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a sudcov Marianny Mochnáčovej a Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť J. G., N., a mal. M. G., N., zastúpenej matkou J. G., právne zastúpených advokátkou JUDr. V. H., T., ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 1914/99, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. G. a mal. M. G. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ich právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 1914/99 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trenčín p r i k a z u j e, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 1914/99 ďalej konal bez zbytočných priet'ahov.

3. J. G. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré j e Okresný súd Trenčín p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Mal. M. G. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré j e Okresný súd Trenčín p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. J. G. a mal. M. G. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov), ktorú j e Okresný súd Trenčín p o v i n n ý zaplatiť na účet JUDr. V. H. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. I. ÚS 304/2011-16 z 24. augusta 2011 bola na ďalšie konanie prijatá sťažnosť J. G. (ďalej len „sťažovateľka 1“) a mal. M. G. (ďalej len „sťažovateľka 2“ spolu aj „sťažovateľky“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 1914/99.

2. Predmetom konania pred okresným súdom je určenie otcovstva a úprava práv a povinností k maloletemu dieťaťu. V procesnom postavení navrhovateľky vystupuje v predmetnom konaní sťažovateľka 2, v postavení odporcu osoba, ktorú sťažovateľka 1 označila za otca sťažovateľky 2 (občan T. žijúci v S.), a sťažovateľka 1 má procesné postavenie vedľajšieho účastníka na strane navrhovateľky. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 9 C 1914/99 z 27. septembra 2005 tak, že určil otcovstvo odporcu k maloletej navrhovateľke, túto zveril do výchovy matky a otca zaviazal platiť do rúk matky tak dlžné výživné (spolu 3 461 € v mesačných splátkach po 100 €), ako aj bežné výživné (100 € mesačne).

3. Konanie na okresnom súde začalo podaním žaloby 5. novembra 1999. Sťažovateľky v sťažnosti uviedli: *„Šesťročná doba na rozhodnutie súdu bola spôsobená tým, že išlo o vec s cudzím prvkom, za otca bol označený občan T. Z dôvodu, že otcovstvo zapieral, odmietol sa podrobiť krvnej skúške, bolo potrebné vypočuť svedkov, ktorí žili v N. a R. Z uvedených dôvodov považujeme čas od podania návrhu do rozhodnutia súdu síce za veľmi dlhý, avšak vzhľadom na okolnosti prípadu a jeho komplikovanosť za primeraný.“* Podľa tvrdení sťažovateľiek ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože nebol doručený odporcovi. Sťažovateľky uviedli, že ešte vo februári 2008 sa obrátili na verejného ochrancu práv, ktorý vo vybavení podnetu 21. apríla 2008 konštatoval, že postup okresného súdu nemožno považovať za súladný so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a že *„preklad súdnych písomností spolu s ich zaslaním na doručenie príslušnému talianskemu súdu, resp. vypracovanie písomnej urgencyie o potvrdení doručenia rozsudku alebo o vrátenie nedoručených písomností neboli v namietanej veci okresným súdom vykonané v lehotách, ktoré by bolo možné považovať za primerané. Osobitne poukazujem na skutočnosť, že v priebehu roka 2007 nebol v dotknutej veci vykonaný okresným súdom žiaden úkon smerujúci k zisteniu, či sa príslušnému talianskemu súdu podarilo doručiť súdne písomnosti adresátovi.... S poukazom na vyššie uvedené som preto Mgr. F. B. požiadal, aby ako orgán riadenia a správy okresného súdu predmetnú vec sledoval v trojmesačných intervaloch až do jej právoplatného skončenia.“*

4. Ďalej sťažovateľky poukazujú na komunikáciu okresného súdu so zastupiteľstvami Slovenskej republiky v S. a v T., pričom konštatujú, že ani po zásahu verejného ochrancu práv nedošlo k zmene a v priebehu rokov 2010 a 2011 (do podania sťažnosti) okresný súd neurobil žiaden úkon, ktorý by smeroval na príslušný taliansky súd pre účely zistenia pobytu odporcu a možnosti doručenia mu súdnej písomnosti. V závere sťažovateľky zdôrazňujú skutočnosť, že ani po viac ako 11 rokoch nie je právoplatne rozhodnuté o otcovstve odporcu a o úprave práv a povinností k maloletej sťažovateľke 2, pričom jedine okresný súd môže v tomto štádiu ovplyvňovať priebeh súdneho konania.

5. V petite sťažnosti sťažovateľky žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v predmetnom konaní bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ďalej žiadajú, aby im ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie, a to v sume 3 000 € sťažovateľke 1 a v sume 5 500 € sťažovateľke 2, ako aj náhradu trov konania spolu v sume 400,14 €. Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila sťažovateľka 1 tým, že *„Moja nemajetková ujma vyplýva z pocitu krivdy a neistoty vyplývajúcich zo situácie, kedy súd vo veci za dlhých 11 rokov nebol schopný právoplatne rozhodnúť o ochrane mojich práv ako matky, ako aj základných právach dieťaťa na slušnú životnú úroveň. Odporca bol v spore zaviazaný aj na úhradu výživného, rozhodnutie však nie je právoplatné, žiadne výživné mi neplatí a nemôžem sa domáhať ani náhradného výživného. Pociťujem úzkosť z môjho postavenia, pretože som samoživiteľka a neplatenie výživného otcom spôsobuje, že maloletá dcéra nemá zabezpečené plné hmotné zabezpečenie.“*. Sťažovateľka 2 návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila tak, že *„... otcovstvo nie je ani po 11 rokoch právoplatne určené a táto prežíva značne traumatizujúce udalosti. Nemajetková ujma vyplýva z pocitu krivdy a neistoty, kedy súd vo veci za dlhých 11 rokov nebol schopný právoplatne rozhodnúť o jej osobnom statuse, ktorý má mimoriadny význam aj z hľadiska zabezpečenia jej základných životných potrieb a sociálneho štandardu.“*.

II.

6. Ústavný súd vyzval okresný súd, aby sa k prijatej sťažnosti vyjadril, oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní, a zaslal ústavnému súdu kompletný spisový materiál. Okresný súd v liste doručenom 24. júna 2011 vypočítal úkony, ktoré boli realizované v rokoch 2006 až 2011 pre účely doručenia rozsudku odporcovi, a na záver uviedol: „*Nakoľko sa súdu nepodarilo zistiť miesto pobytu odporcu ani prostredníctvom nemeckej strany, súd dňa 10. júna 2011 zaslal prekladateľke žiadosť o preloženie listín, ktorými súd žiada vypočuť svedka a to matku odporcu prostredníctvom dožiadaného súdu v T. Nejedná sa o právne zložitú vec, avšak na strane odporcu je občan taliansky, ktorý by mal žiť v N., jeho adresa nie je známa ani matke dieťaťa. Každá listina sa musí prekladať, či už do jazyka talianskeho alebo nemeckého a následne späť do jazyka slovenského.*“ Listom doručeným ústavnému súdu 6. októbra 2011 okresný súd uviedol, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci.

7. Na výzvu ústavného súdu k vhodnosti ústneho pojednávania právna zástupkyňa sťažovateľiek v prípise doručenom 6. októbra 2011 uviedla, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

8. Po posúdení obsahu súdneho spisu v právnej veci sťažovateľiek, sťažnosti a vyjadrenia k nej dospel ústavný súd na neverejnom zasadnutí senátu k záveru, že sťažnosť je dôvodná.

III.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov vymedzil ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre tak, že „Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota“ (II. ÚS 26/95). Je však prirodzené a ústavný súd to už vo svojej judikatúre zdôraznil, že každé namietané porušenie práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, pričom tri základné kritériá sú: zložitosť veci, správanie účastníkov konania a postup súdu (napr. I. ÚS 3/00, alebo I. ÚS 7/02). Medzi kritériá, na ktoré ústavný súd tiež prihliada pri svojom rozhodovaní, patrí aj predmet sporu v posudzovanom konaní a význam konania pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02 alebo II. ÚS 32/02). Štrasburská judikatúra z hľadiska významnosti veci z pohľadu sťažovateľa rozlišuje konania vyžadujúce primeranú rýchlosť, osobitnú rýchlosť a výnimočnú rýchlosť. Osobitnú rýchlosť vyžadujú štrasburské orgány ochrany práva od vnútroštátnych súdov, napr. pri konaniach spojených s osobným statusom (teda aj určenie otcovstva sťažovateľky 2), výnimočnú rýchlosť vyžadujú od vnútroštátnych súdov aj v prípade rozhodovania vecí týkajúcich sa rodičovských práv (teda

aj rozhodovanie o výživnom).

11. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo základom skúmania ústavného súdu, či postupom okresného súdu v predmetnom konaní, osobitne v tej jeho časti, ktorá nasledovala po vyhlásení rozsudku, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V intenciách dôvodov sťažnosti ústavný súd osobitne posudzoval najmä činnosť okresného súdu týkajúcu sa doručovania rozsudku odporcovi. Z obsahu súdneho spisu vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

- 27. septembra 2005 bol na pojednávaní vyhlásený rozsudok,
- 3. marca 2006 súd zaslal rozsudok ustanovenej prekladateľke pre účely jeho prekladu do talianskeho jazyka,
- 13. apríla 2006 prekladateľka doručila súdu preložený rozsudok,
- 3. mája 2006 bol úradne preložený rozsudok zaslaný dožiadanému súdu v T.,
- 22. mája 2006 bola žiadosť doručená talianskemu súdu (Tribunale di Palmi),
- 18. decembra 2006 okresný súd žiada prekladateľku o preklad prípisu určeného pre taliansky súd, ktorým okresný súd žiada informáciu o doručovaní rozsudku odporcovi, preložený prípis je okresnému súdu doručený 28. decembra 2006,
- 8. januára 2007 okresný súd odoslal uvedenému talianskemu súdu predmetnú žiadosť, doručená bola 29. januára 2007,
- 1. novembra 2007 okresný súd posielal preložený rozsudok na adresu prokuratúry v Ríme so žiadosťou o jeho doručenie odporcovi,
- 14. januára 2008 bola okresnému súdu doručená odpoveď od dožiadaných talianskych súdnych orgánov, v zmysle ktorej sa rozsudok nepodarilo odporcovi na známu adresu doručiť, pretože podľa informácií od jeho matky sa tento odsťahoval do N. pred asi tromi rokmi,
- 3. júna 2008 okresný súd zaslal príslušnému nemeckému súdu žiadosť o doručenie preloženého rozsudku odporcovi na adresu jeho posledného známeho zamestnávateľa; tento žiadosť prevzal 10. júna 2008,
- 11. augusta 2008 bola okresnému súdu doručená odpoveď nemeckého súdu, v zmysle ktorej sa písomnosť nepodarilo doručiť z dôvodu neznámej adresy,

- 12. januára 2009 okresný súd posielala na veľvyslanectvá Slovenskej republiky v Nemecku a Taliansku dožiadanie so žiadosťou o zistenie pobytu odporcu prostredníctvom príslušných orgánov,

- 24. apríla 2009 okresný súd zasiela na zastupiteľský úrad v Nemecku upresnenie dožiadania,

- 12. mája 2009 bol okresnému súdu doručený e-mail z veľvyslanectva v N., v zmysle ktorého nie je v ich moci zabezpečiť zistenie pobytu odporcu,

- 1. júna 2009 bol okresnému súdu doručený prípis z veľvyslanectva v T., ktorého prílohou boli úradné listiny talianskych orgánov, z ktorých však adresa pobytu odporcu nevyplynula,

- 6. júla 2011 okresný súd zaslal príslušnému talianskemu súdu (Tribunale di Palmi) dožiadanie – žiadosť o výsluch matky odporcu pre účely zistenia adresy pobytu odporcu.

12. Po posúdení obsahu spisu v právnej veci sťažovateľiek z hľadiska základných kritérií, na ktoré sa prihliada, ústavný súd konštatuje nasledovné.

Pokiaľ ide o zložitost' veci (právnú a skutkovú), ústavný súd konštatuje, že predmetná vec je bežnou občianskoprávnou vecou, ktorá za štandardných okolností nevykazuje zvýšenú náročnosť. Zvýšené nároky na procesnú činnosť vyvolala potreba prekladania súdnych písomností, ich doručovania príslušným orgánom do cudziny, ako aj stále neúspešné zisťovanie adresy pobytu odporcu, kde by mu okresný súd mohol doručiť rozsudok.

Pri hodnotení správania sťažovateľiek ako účastníčok konania ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by mohli byť zohľadnené v ich neprospech, a teda nemožno im pričítať žiadny podiel na zodpovednosti za dĺžku konania.

V postupe okresného súdu v predmetnej veci zistil ústavný súd viaceré obdobia nečinnosti, ktoré vedú k jednoznačnému záveru o porušení označených základných práv sťažovateľiek. Na ťarchu okresného súdu možno vymedziť tieto obdobia:

(i) od 27. septembra 2005 do 3. marca 2006; teda obdobie, počas ktorého súd

nepristúpil k zabezpečeniu prekladu rozsudku do talianskeho jazyka,

(ii) v roku 2007 okresný súd urobil dva úkony smerujúce k doručeniu rozsudku na adresu odporcu v Taliansku,

(iii) v roku 2008 okresný súd urobil jeden úkon smerujúci k doručeniu rozsudku odporcovi na adresu jeho posledného známeho zamestnávateľa v Nemecku,

(iv) od 1. júna 2009 (teda po doručení negatívnych odpovedí zo zastupiteľských úradov) do doručenia sťažnosti ústavnému súdu (25. mája 2011) okresný súd neurobil žiaden úkon smerujúci k doručeniu rozsudku odporcovi.

13. Z pohľadu ústavného súdu sú v situácii, keď odporca popiera svoje otcovstvo, na adrese svojho pobytu v štáte, ktorého je občanom sa nezdržiava, jeho pobyt v inom štáte súdu nie je známy a nepodarilo sa ho zistiť ani inými úkonmi súdu, prirodzené ťažkosti v doručovaní rozsudku súdu. Táto skutočnosť však nemôže viesť k takým dôsledkom, že konanie nie je právoplatne skončené takmer 12 rokov po jeho začatí, pričom súdu sa za viac ako šesť rokov nepodarilo doručiť rozsudok odporcovi. Tento sa pritom nachádza pravdepodobne v jednom z dvoch uvedených členských štátoch Európskej únie. Neschopnosť súdu doručiť rozsudok odporcovi po tak dlhú dobu je pritom ústavne neospravedlňiteľná a neakceptovateľná. Okresný súd musí sústrediť všetku svoju pozornosť na právne efektívne úkony, ktoré skutočne povedú k tomu, že rozsudok bude odporcovi doručený, resp. že nastanú účinky doručenia inak ako v dôsledku osobného doručenia rozsudku. Výklad a uplatňovanie všetkých vnútroštátnych, európskych, ako aj medzinárodných procesných noriem zo strany okresného súdu pritom musí byť ústavne súladný, in concreto nesmie byť prekážkou pre uplatnenie práva sťažovateľiek na rozhodnutie veci v primeranej lehote, resp. bez zbytočných prietáhov. Je však celkom zrejmé, že doterajšia činnosť okresného súdu a ním zvolené postupy doručovania rozsudku a zisťovania pobytu odporcu nevedli k želanému výsledku, a jeho objektívna zodpovednosť za porušenie označených práv sťažovateľiek je teda preukázaná.

14. Ústavný súd preto výrokom tohto nálezu vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené základné právo sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru a prikázal okresnému súdu, aby vo veci ďalej konal bez zbytočných prietáhov. Konat' bez zbytočných prietáhov v tomto prípade znamená zvolit' efektívne právne prostriedky, ktoré budú skutočne viesť k tomu, aby nastali účinky doručenia rozsudku odporcovi. Voľba prostriedkov je pritom na okresnom súde, ktorý naposledy (už po podaní sťažnosti ústavnému súdu) zvolil výsluch matky odporcu cestou dožiadaného talianskeho súdu s cieľom zistiť jeho pobyt. V prípade nezistenia adresy pobytu od matky odporcu, ako aj v prípade nemožnosti doručiť mu rozsudok na prípadnú matkou udanú adresu nemožno pri ústavne súladnom výklade vylúčiť ani ustanovenie opatrovníka odporcovi v zmysle § 29 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keďže pobyt odporcu nie je známy, nepodarilo sa mu doručiť písomnosť na známu adresu v cudzine a doručenie písomnosti v cudzine je spojené s ťažko prekonateľnými prekážkami.

IV.

15. Sťažovateľky v sťažnosti uplatnili a odôvodnili aj svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 3 000 € a 5 500 €. Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že primerané finančné zadost'učinenie ústavný súd spravidla prizná vtedy, keď následky porušenia práv sťažovateľa (zbytočné prietahy v konaní) už nemožno napraviť či odstrániť (napr. III. ÚS 17/02, I. ÚS 97/09). Ústavný súd preto výrokom nálezu priznal sťažovateľkám vychádzajúc z princípov spravodlivosti, z potreby zavŕšenia ochrany ich práv a zo zodpovednosti okresného súdu za zistenú celkovú dĺžku konania primerané finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € sťažovateľke 1 a 5 000 € sťažovateľke 2. Táto výška podľa ústavného súdu primerane vyjadruje ich ujmu spôsobenú právnou neistotou v statusovej veci, akou je určenie otcovstva spojené s úpravou rodičovských práv a povinností, kde sa vyžaduje osobitná až výnimočná rýchlosť konania.

16. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľiek. S poukazom na § 36 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov a vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej

republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov bola im priznaná náhrada trov konania pred ústavným súdom v sume 261,82 € (2 úkony právnej pomoci po 123,50 €, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia, sťažnosť adresovaná ústavnému súdu, 2 x paušálna náhrada hotových výdavkov po 7,41 €). Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. októbra 2011